

קונטרס יסודות א"ז חינוך:

שיעורי חינוך
שיעור ז'

שנת תשפ"ג

הערליכע חיזוק
פאר עלטערן, מלמדים
און מחנכים, צו קענען
מתנגד זיין אונזערע
קינדער על דרך
ישראל סבא

מצבת ציון רבינו איש האלקים
אור העולם רבי נחמן מברסלב זי"ע

בעיר אובנו יע"ו

הבטיח שכל מי שיבוא אל ציונו הקדוש ויאמר שם את התיקון הכללי
יוציאו מהשואל תחתית ויעשה לו טובה נצחית

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יְהוָה

קוֹנְטְרָס

יְסוּדוֹת אֵין חֵינוּךְ

א הַעֲרֵלִיכֶע שִׁיעוּר וואס

דער ראש ישיבה שליט"א

האט געגעבן פאר מהנכים, זונטאג פֿרשת נארא,
שנת תשפ"ג לִפְרֵט קטן, אין ירושלים עיר הקודש תובב"א.
פול מיט חיזוק און עצות פאר מלמדים, מהנכים און עלטערן.

אין דעם קונטרס וועט איר מיטן אייבערשטן הילף
געפינען א וועג צו קענען מצליח זיין מיט תלמידים, ווי אזוי
אריין צו לייגן אין זיי תורה, יראת שמים, מדות טובות, און א
ליבשאפט צום אייבערשטן און זיינע מצות.

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמיד וואס האט אריינגעברענגט
זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוהרא"ש זכותו יגן עלינו
געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, וכתובים, און מאמרים
פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן חודש מרחשון שנת תשפ"ד לִפְרֵט קטן

דורך חסידי ברסלב - עיר הקודש ירושלים תובב"א

שיעורי חינוך שיעור ז' שנת תשפ"ג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אינהאלט

ז	הלכות נדך ארץ
יא	דער ציילן סיפורי צדיקים
יג	דער נאנצער טאג איז איין שטיק אמונה און יראת שמים
טו	ווען איז די וויכטיגסטע צייט צו לערנען מיט קינדער?
יז	קומען צייטליך אין חדר און אין שולע
יה	געבן פאר קינדער צעטלעך מיט בילדער צו קאלערן
יה	קינדער הערן צו יעדעס ווארט
יט	ווען מען רעדט פועל'ט מען
כ	זיך אנגרייטן וואס מען גייט לערנען
כא	אריין זינגען אין א רעקאָרדער
כה	קלאָרע פונקטליכע טייטש
כה	א ליבשאפט צו אידישקייט
כו	איידל איז ריך, קלאַסיג און שיין
כו	אויסלערנען צו רעדן איידל און האבן א שיינע שפראך
כה	דאס שיינקייט פון א אידישע לעבן
כט	רעדן צו קינדער פון קדושה
לב	יעדעס קינד מוז באקומען א גוט ווארט
לז	א וועג ווי אזוי מען רעדט
לז	התבודדות אויף יעדן קינד
לז	דאס איז מין דו"ז, מין אפּים
לח	אלע קינדער דארפן געוואונען גדרלות

- מ גיין שלאפן צייטליך
 מ ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און מנהלת
 מא מחנכים און עלטערן דארפן ארבעטן צוזאמען
 מד אויף וואס מען זאל פארהאלטן א קינד און אויף וואס גישט
 מד דינגן איז ביי מיר חשוב'ער פון אלעס
 מה שטארק זיך מיט אלע כחות צו זיין פרייליך
 מו אויסניצן די פאןמיטאג שעה'ן

הקדמה

געלויבט דעם הייליגן באשעפער אז מיר נעמען זיך דא צוזאם אלע מחנכים פון אונזערע הייליגע מוסדות 'היכל הקודש' אין ארץ ישראל.

איך וועל אייך דערציילן ווי אזוי די 'מוסדות היכל הקודש' אין אמעריקע האט זיך געעפנט.

די גאנצע זאך פון עפענען 'מוסדות היכל הקודש' האט אויסגעזען ווי א חלום. ווער וואלט זיך פארגעשטעלט יארן צוריק אז איין טאג וועט זיין 'מוסדות היכל הקודש'!

א וואך פאר פסח שנת תש"ע לפרט קטן, זענען מיר אריין צו מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פרעגן צי מיר זאלן עפענען א חדר, מוהרא"ש האט עס אנוועק געמאכט, מוהרא"ש האט אונז געזאגט: "קודם לאמיר זען עס זאל זיין שלום צווישן אלע תלמידים".

מיר האבן נישט געוואוסט וואס צו טון, ווייל עפענען א חדר אויף מוהרא"ש'ס נאמען אן רשות קען מען דאך זיכער נישט. פון איין זייט זאגט אונז מוהרא"ש מיר זאלן נאכנישט עפענען א חדר, און פון די אנדערע זייט ווייסן מיר וואס דער רבי זאגט (חיי מוהר"ן, סימן תו) אז יעדעס מאל מען קומט פרעגן א צדיק אויף א מסירת נפש ווי אזוי זיך צו פירן, קען מען נישט יענעם הייסן טון די מסירת נפש, מען מוז יענעם זאגן נישט צו טון, קומט אויס אז מוהרא"ש מוז אונז ענטפערן "ניין", זיך נישט מוסר נפש זיין, אבער באמת זאלן מיר יא עפענען.

אזוי איז אויך אמאל געווען ביים רבי'ן, דער ברסלב'ער רב רבי אהרן זכרוננו לברכה איז געקומען צום רבי'ן פאר ראש השנה און געפרעגט דעם רבי'ן אז ער קען נישט קומען קיין אומאן אויף ראש השנה ווייל ער האט א בית המדרש און די קהילה וויל ער זאל בלייבן ראש השנה מיט זיי, וואס ער זאל טון? האט אים דער רבי געזאגט ער זאל נישט קומען צו אים אויף ראש השנה, און שפעטער האט דער רבי געקדעכט פארוואס ער איז נישט געקומען, האט מען געפרעגט דעם רבי'ן: "דער רבי האט אים דאך געזאגט ער זאל נישט קומען?!" האט דער רבי געזאגט (חיי

מוהר"ו, סימן תו): "איך דארף יענעם זאגן וואס יענער וויל הערן; ווען עס קומט צו מסירת נפש זאכן - דארט קען מען נישט זאגן טון מסירת נפש.

עס איז געווארן חלוקי דעות צווישן די חברים צי מען מעג עפענען א חדר אדער נישט, האט איינער פון די חברים געזאגט זייער א גוט ווארט, אז מען 'פרעגט' וואס צו טון, זאגט מוהרא"ש מען זאל נישט עפענען, מען קען אבער 'זאגן'; מיר זאלן אריין גיין צו מוהרא"ש 'זאגן' אז מיר גייען עפענען א מוסה, וועט מען זען, אויב וועט מוהרא"ש נאכאמאל זאגן "גיין", מיינט עס אז מען טאר טאקע נישט עפענען א חדר.

זענען מיר חול המועד פסח אריין צו מוהרא"ש, מיר זענען געווען פיר אינגעלייט, מיר האבן געזאגט פאר מוהרא"ש: "אסרו חג פסח עפענען מיר א חדר! מיר ווילן וויסן צי מיר טוען גוט", מוהרא"ש האט אנגעהויבן שמיכלען און אויב זייער מחוק געווען.

מוהרא"ש האט אויב געזאגט: "איין זאך דארפט עטין וויסן, אז מען הויבט אן קען מען נישט צוריק גיין!" - און דאס איז מיין שווערסטע זאך, אז מיר האבן אנגעהויבן מיט די מוסד דארף מען דאס אנהאלטן מיט אלע כחות עס זאל ווייטער מצליח זיין.

מוהרא"ש האט אויב דעמאלט דערציילט, אז אלס בחור ווען ער איז מקורב געווארן צום רבי'ן, האט נאך קיינער נישט געוואוסט פון רבי'ן, זיין ראש ישיבה האט אפילו נישט געוואוסט ווי אזוי מען זאגט ארויס דאס ווארט 'ברסלב', ער האט געשריגן אויף אים: "הער שוין אויף צו לערנען די 'בוריסלוב'ע ספרים!" [ער האט פארטוישט דעם שטאט 'ברסלב' מיט 'בוריסלוב' - וואס איז א שטאט וואס געפונט זיך אין פולין].

אויף האט אויב מוהרא"ש דערציילט, אז נאך זיין חתונה האט איינער פון אנשי שלומינו - וואס האט דעמאלט אנגעפירט די ברסלב'ער שטיבל אין וויליאמסבורג - זיך אפגעדרעט פאר אים ווי שווער עס קומט אים אן צו פירן דעם ברסלב'ער שטיבל, אז ער האט ניטאמאל קיין מנין, [ניו יארק איז גרעסער פון ארץ ישראל, און אין גאנץ ניו יארק איז נישט געווען קיין איין מנין פון ברסלב'ער חסידים]. האט אים מוהרא"ש מחוק געווען אז מען דארף אנגיין אפילו עס איז שווער וכו'. שמועסנדיג אזוי אויפ'ן גאס איז דורךגעפארן א 'געלע' חדר באס^[8], האט זיך מוהרא"ש

[8] אין ארץ ישראל גייען אסאך קינדער אין חדר צופיס, אבער אין אמעריקע איז דער סדר איבערהאל אז מען נעמט אפ די קינדער מיט א באס צום חדר.

מענטשן זענען אין אזא 'קטנות המוחין', אפילו ווען דער מוסד איז אויף דעם זעלבן

אנגערופן צו אים: "נאך אביסל וועלן ארום פארן פאסעס מיט'ן אויפשריפט: 'תלמוד תורה ברסלב', האט יענער אנגעהויבן צו לאכן און געזאגט פאר מוה'רא"ש: "איר חלומ'ט בהקיצו; עס וועט קיינמאל נישט זיין אזא זאך! - האט מוה'רא"ש געשמייכלט צו אונז און געזאגט: "ברוך השם אז דער חלום איז מקוים געווארן..."

מוה'רא"ש האט דעמאלט געבעטן אז מען זאל אריבער פארן מיט'ן באס ביי זיין הויז, ער האט געוואלט ווייזן פאר די רעביצין די שיינע מוסדות וואס מיר האבן געעפנט וואו מיר זענען מחנך אונזערע קינדער מיט'ן רבינ'ס עצות.

מיר האבן ברוך השם געעפנט דעם חדר 'אסרו חג פסח', און מיר האבן געקויפט א גרויסע געלע באס. דעמאלט איז געווען גרויסע מחלוקת אויף די חדר אז ביינאכט האט מען נישט געקענט פארקירן דעם באס אינמיטן שטאט, מען האט עס נאר געקענט פארקירן אינדרויסן פון געגנט, צווישן גוים, און אז מען האט איין טאג פארגעסן עס ארויסצוטראגן ביינאכט פון שטאט ווייל דער דרייווער האט זיך געיאגט, האט מען עס געטראפן

גאס, ביים אנדערן ווינקל, וויל מען אויף אז דער באס זאל קומען אפנעמען דעם קינד צום חדר...

פאר פיל מענטשן איז וויכטיגער אז די באס זאל קומען אין צייט, און זיך אפשטעלן ביי יעדע הויז, כדי די מאמע זאל נישט דארפן גיין קיין טריט, און איינער זאל שרייען צום קינד: "א גוט מארגן", ווי דאס אז דער מלמד און לערערין זאל זיין גוט.

איך געב נישט דעם סערוויס אזוי בשלמות, איך זאג פאר די דרייווערס אויב עס קומט אויס זינגער מען זאל נישט אריין פארן אינעם גאס, זאלן די קינדער קומען ביים עק גאס. מען ווערט נישט קיין גוטע מוסד אז דער באס שטעלט זיך אפ ביי יעדע הויז וכו', עלטערן וואס זענען נישט צופרידן אז מען הייסט זיי קומען צום עק גאס, קענען זוכן א מוסד וואס מען שטעלט זיך אפ ביים יעדע הויז...

אין אמעריקע איז דא אן אויסדרוק: "דאס איז נישט מיין ספעשעלטי", דאס מיינט, יעדע געשעפט האט ספעציעלע געוויסע מצלות וואס אנדערע האבן נישט, אזוי ציען זיי איינקויפערס, אבער נישט יעדע געשעפט האט די זעלבע מצלות, איינער האט דעם ספעציעלקייט און א צווייטער האט אן אנדערע ספעציעלקייט, מיין ספעשעלטי (ספעציעלקייט) איז אז מיר האבן א פלאץ וואו מען לערנט תורה בקרובה ובטהרה; איך געב א 'מלמד' און א 'לערערין' מיט הארץ, וואס געבט גוטע ווערטער פאר די קינדער, מען פארשעמט נישט און מען פראסקעט נישט וכו' וכו'.

די משפחות וואס האבן שוין געהאט קינדער אין אנדערע מוסדות זענען מלא שמחה, ווייל זיי ווייסן זייער גוט וואס מען באקומט דא, מען רופט נישט די עלטערן יעדע רגע זאגן אז זייערע קינדער זענען פראבלאמאטיש און זיי דארפן גיין אויף הילף צו טערעפי; נאר די יינגע ווייבלעך וואס האבן יעצט חתונה געהאט, זיי האבן קיינמאל נישט געשיקט אין אנדערע מוסדות, ווערן ברוגז אז מיר האבן נישט דעם סערוויס אזוי ווי אנדערע.

אינדערפרי אינגאנצן אנגעשריבן מיט אלע שלעכטע ווערטער און אויסגעשאסן די פענסטער וכו' וכו'.

איך האב געבעטן דעם דרייווער ער זאל פארן קיין בארא פארק און דורכפארן מוהרא"ש'ס הייז בשעת מוהרא"ש איז אויפ'ן פארטש (פאלקאן). דער דרייווער איז אהין געפארן, ווען מוהרא"ש האט געזען דעם באס האט ער זיך אזוי מחיה געווען, ער איז געשטאנען און געשמייכלט, זעענדיג אז דער 'חלום' איז טאקע מקוים געווארן.

ברוך השם אז דער 'חלום' גייט ווייטער און ווייטער... מיר האבן ברוך השם געעפנט א חדר און בית פינא אין ירושלים, א חדר אין טבריה, און ווען נאך משפחות וועלן זיך ארויס ציען קיין טבריה וועט מען מיט'ן אייבערשטג'ס הילף עפענען אויך א 'בית פינא' אין טבריה.

ווען איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש האבן מיר געוואוסט אז דער רבי איז א זאך וואס גייט נישט אריבער פאר די קינדער, דאס איז א סוד פאר אונז אליין, מען קומט געמען חיזוק פון מוהרא"ש דערנאך געבט מען אכטונג די קינדער זאלן זיך נישט דערוויסן דערפון, כדי זיי זאלן נישט ווערן צעמישט, אבער ברוך השם אז מיר קענען געבן פאר אונזערע קינדער דאס וואס איז גוט פאר אונז, די קינדער זאלן אויך אויפואקסן מיט'ן רבי'ן, אויפואקסן מיט תמימות ופשיטות, אויפואקסן מיט מעשיות פון תפלה, דאס זאל זיין זייער לעבן, פאר מיר איז עס גאר א גרויסע שמחה.

מענטשן פלעגן מיר פארהאלטן: וואס איז מיט דיר? דו לייגסט אריין דינע קינדער ביי דיר אין ישיבה? זיי קענען דאך וואקסן העכער פון דעם?!... - געלויבט דעם אייבערשטן אז איך געב פאר מיינע קינדער דאס בעסטע און שענסטע! וואס איך פארגיין פאר מיר, פארגיין איך פאר זיי.

מיט'ן אייבערשטג'ס הילף וועט נאך ווערן שיינע זאכן מיט די מוסדות.

יסודות אין הינדן

שיעור

ברוך השם אז יעצט האב איד דעם געלעגנהייט צו רעדן ספעציעל צו די איינגעשטעלטע פון די מוסדות אין ארץ ישראל. געווענליך רעד איד צו די איינגעשטעלטע פון אמעריקע און די ארץ ישראל'דיגע מלמדים און לערערינס הערן אויס די שיעורים אויף 'קול ברסלב', מען קען דארט הערן אלע שיינע שיעורים און חזוק אויף חינוך. יעצט אז איד רעד דא אין ארץ ישראל, וועלן די מלמדים און לערערינס פון אמעריקע עס דארפן אויסהערן אויף קול ברסלב...

הלכות דרך ארץ

לאמיר אנהייבן מיט "הלכות דרך ארץ".

מען קען נישט זיין קלוגער פון די תורה; די הייליגע תורה זאגט (תנא דבי אליהו רבה, א): "דרך ארץ קדמה לתורה", מען קען נישט באשאפן די תורה

און מען קען נישט באשאפן די וועלט, נאר אויב
עס איז דא דרך ארץ; 'דרך ארץ' איז די ערשטע
זאך וואס מען דארף אריין לייגן אין די קינדער.

איך האב היינט באזוכט אין די מוסדות, האב
איך געזאגט פאר די קינדער: איך וויל אייך בעטן
דריי זאכן, גארנישט מער, און דאס זאלט איר
איינהאלטן מיט אלע כחות; די ערשטע זאך: ווען
די לערערין קומט אריין זאל מען זיך אויפשטעלן,
די צווייטע זאך: ווען די לערערין רעדט - רעדט
מען נישט; די דריטע זאך: ווען די לערערין ענדיגט
געבן א שיעור זאל מען זאגן: "יישר כח". אז מען
טוט די דריי זאכן האט מען שוין אלעס, ווייל דער
עיקר איז עס זאל זיין 'דרך ארץ' אין כּתּה!

מוהרא"ש שרייבט אין אשר בנחל, איינע פון די
זאכן וואס א מנהל דארף טון, איז ער זאל רעדן
צו די קינדער פון די זאכן וואס איז שווער פארן
מלמד צו רעדן, צום ביישפּיל, נישט יעדער מלמד
קען זאגן פאר די קינדער: "ווען איך קום אריין
אין כּתּה דארף מען זיך אויפשטעלן!" - דארף
דאס דער מנהל פארלאנגען פון די קינדער, אז
יעדעס מאל ווען זייער רבי קומט אריין זאלן זיי
זיך אויפשטעלן.

אבער באמת איז עס בכלל נישט קיין בושה צו
פארלאנגען. דער מנהל קען העלפן רעדן צו די
קינדער פון דעם אבער דער מלמד און לערערין

דארפן אויך רעדן פון דעם. מען זאגט פאר די קינדער: "ווען א רבי רעדט קען מען נישט רעדן", "ווען א לערערין רעדט קען מען נישט רעדן", און אז דאס קינד פאלגט נישט, זאגט מען עס נאכאמאל איבער, מען זאגט עס איבער מער ערנסטער און מער צוריק געצויגן.

ווען איך בין געווען א מלמד בין איך אריין געקומען אנהייב יאר אין כּתה און באמערקט אז קיינער שטעלט זיך נישט אויף, מן הסתם האבן די פריערדיגע מלמדים נישט געהאט מחנך געווען די קינדער מיט די הלכה אז ווען א רבי קומט אריין דארף מען זיך אויפשטעלן, האב איך זיך געיישוּבֿ'ט צי איך זאל זאגן פאר די קינדער: "ענק דארפן זיך אויפשטעלן פאר מיר" - עס פאסט דאך נישט אז איך זאל פארלאנגען מען זאל זיך אויפשטעלן פאר מיר... דערנאך האב איך זיך געמאכט א חשבון: 'איין מינוט, פארוואס וויל איך זיי זאלן זיך אויפשטעלן? ווייל דער אייבערשטער האט אזוי געהייסן, - האט דאס דאך גארנישט מיט מיר!, האב איך געזאגט פאר די קינדער: "ווען דער רבי קומט אריין אין חדר מוז זיך יעדער איינער אויפשטעלן!" און איך האב זיי געזאגט: "הערט מיר גוט אויס, איך האב גענוג כבוד פאר מיר, איך קען זיך אפילו אויפשטעלן פאר ענק... אבער דער אייבערשטער זאגט 'ווען א רבי קומט אריין אין כּתה דארף מען זיך אויפשטעלן!'"

אזוי זענען אויך דא עלטערן וואס קענען נישט זאגן אינדערהיים פאר זייערע קינדער: "מען דארף האבן דרך ארץ פאר א טאטע!" איר ווייסט וואס טוט זיך אפ אין אידישע שטיבער?! - עס זענען דא משפחות וואס דער טאטע זיצט ביים שבת טיש און קען זיך נישט עפענען דאס מויל, יעדעס מאל ווען ער הייבט אן רעדן שרייען אריין אלע קינדער! און דער טאטע ווייסט נישט ווי אזוי צו זאגן פאר זיינע קינדער: "ווען א טאטע רעדט דארף מען זיין שטיל!" ער האט מורא דאס צו זאגן.

ביי מיר אין שטוב איז דאס מיין שענסטע זאך, איך האב שוין געזאגט פאר מייע קינדער אפאר הונדערט מאל: "ווען א טאטע רעדט קען מען נישט רעדן!" פון ווען מיין עלסטער זון איז געווען קליין ביז היינט, איך לערן דאס אויס פאר מייע קינדער.

מען זאגט נישט: "ווען איך רעד טאר מען נישט רעדן!" ווייל עס האט גארנישט מיט מיר, עס האט מיט'ן אייבערשטן, מען זאגט: "ווען א טאטע רעדט טאר מען נישט רעדן!"

אזוי איז ביי יעדע זאך וואס מען לערנט אויס א קינד אין הלכות 'דרך ארץ', ניצט מען דעם אויסדרוק: "מען רעדט נישט אזוי צו א טאטע!" "מען רעדט נישט אזוי צו א מאמע!" "מען רעדט נישט אזוי צו א רבי!" "מען רעדט נישט אזוי צו אן עלטערער מענטש!" עס מיינט בכלל נישט 'מיין

כבוד, דער אייבערשטער האט געהייסן מען דארף האבן דרך ארץ פאר עלטערן, מחנכים און עלטערע.

מען דארף וויסן, דער מלמד איז נישט קיין 'חבר' צו די קינדער, דער מלמד קען זיך אראפלאזן צו די קינדער אויף א שטיק צייט, ער קען זיך שפילן מיט זיי, ער קען אפילו מאכן אינטערעסאנטע זאכן, ער קען מאכן א קוויקל (אזוי ווי מען טוט ביי חתונות) און אזוי ווייטער, אבער איך בין נישט דיין חבר, איך בין דיין מלמד, די פינף מינוט מאך איך זייער לעבעדיג, איך טו אינטערעסאנטע זאכן, עס ווערט ממש א שמחה אין כּתה, נאכדעם זאג איך: **"יעצט דארפן זיך אלע קינדער שיין אראפזעצן אויפ'ן פלאץ"**. ווען די קינדער זעען אז אט איז דער רבי פרייליך און אט פארלאנגט דער רבי דרך ארץ, זענען זיי מכבד און האבן דרך ארץ פאר'ן מלמד.

דערציילן סיפורי צדיקים

עס איז מוראדיג וויכטיג אז א מלמד און לערערין זאל זיך אנגרייטן צו דערציילן סיפורי צדיקים. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רמח): **"דע, שפּוּרִי מַעֲשִׂוֹת מַצְדִּיקִים, הוּא דְבַר גָּדוֹל מְאֹד"**, דערציילן מעשיות פון צדיקים איז זייער א גרויסע זאך, **"כּי עַל יְדֵי סְפוּרִים מַצְדִּיקִים, נִתְעוֹרֵר וְנִתְלַהֵב הַלֵּב בְּהִתְעוֹרְרוֹת גָּדוֹל**

לְהַשִּׁים יְתִבְרַךְ, בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ מֵאֲדָם, וְיִיל וְעַן מְעַן
הָעֵרֶט אַ מַעֲשֵׂה פֹן אַ צְדִיק וְעֵרֶט דָּאס הָאֵרֶץ
אויפֿגעפֿלאמט צום אײבערשטן און מְעַן באַקומט אַ
שְׂטאַרְקֶע חֶשֶׁק צו וְעֵרֶן אַן עֵרְלִיכֶער אִיד וְעַן מְעַן
זַעט צו וואס דער צְדִיק הָאֵט זֹכֶה גְעווען דורך
דָּעם וואס ער איז בײַגעשטאַנען אַלע זײנע נְסִינֹת,
און מְעַן וויל אויך וְעֵרֶן אַ צְדִיק.

דער הייליגער רַבִּי אַלְיָנָס הָאֵט דְּעֵרְצִיילט ווי
אזוי ער הָאֵט זֹכֶה גְעווען אַנְצוֹהײבן דײנען דָּעם
אײבערשטן, דורך דָּעם וואס ער הָאֵט גְעֵהָעֵרֶט
מַעֲשִׂוֹת פֹן צְדִיקִים.

עס איז היינט דא אַזויפיל סְפָרִים מיט
דְּעֵרְצִיילונגען פֹן צְדִיקִים, לײנט מַעֲשִׂוֹת פֹונעם
הייליגן בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יְגַן עֵלִינוּ, פֹון דער
הייליגער רַבִּי ר' אַלְיָמֶלֶךְ זְכוּתוֹ יְגַן עֵלִינוּ, פֹון זײן
בְּרוּדֶער דער הייליגער רַבִּי ר' זושא זְכוּתוֹ יְגַן עֵלִינוּ,
און פֹון אַלע אַנְדֶּערע צְדִיקִים, און דְּעֵרְצִיילט דאס
איבער אין חֶדֶר.

אין די מַעֲשִׂוֹת לײנט מְעַן שׁוִין אַלעס אַרײן,
מְעַן דְּרײַדט שׁוִין אַרײן אין די מַעֲשִׂוֹת 'תְּפִלָּה',
'הַתְּבוּדוֹת', 'רֵאֵת שְׁמַיִם' און 'קְדוּשָׁה'. מְעַן דאַרף
נִשְׁט מַאֲכֵן אַ באַזונדערע צײט ווען מְעַן רַעֲדֵט פֹון
אַמוֹנָה, קְדוּשָׁה וְכוּ', דאס דְּרײַדט מְעַן אַרײן מיט
חֶכְמָה בְּשַׁעֲתֵי דְּעֵרְצִיילן מַעֲשִׂוֹת פֹון צְדִיקִים.

דאס איז נישט נאר געזאגט געווארן פאר מלמדים
און לערערנס, דאס איז אויך געזאגט געווארן פאר
עלטערן פון קינדער, א טאטע דארף זיך אנגרייטן
ביים שבת טיש א מעשה פון א צדיק.

איך טראכט שוין יעדן דאנערשטאג און פרייטאג
וועלכע מעשה איך וועל דערציילן די וואך ביים
שבת טיש, איך חזר זיך איין די מעשה איינמאל
און נאכאמאל אז איך זאל דאס נישט פארגעסן,
און בשעת די סעודה ווען מען האלט אינמיטן
שמועסן פון דאס און יענץ דערצייל איך די מעשה.
אמאל ביי די פיש, אמאל ביי די זופ און אמאל ביי
די פלייש, יעדע וואך אנדערש, אבער די מעשה
איז מיר נישט יעצט בייגעפאלן, איך האב זיך דאס
נישט 'פונקט' יעצט דערמאנט, נאר ביי די גאנצע
סעודה יאגט מיר אין קאפ אז די מעשה דארף איך
דערציילן.

עס איז גענוג צו דערציילן א קליינע מעשה'לע,
אבער מען מוז דערציילן מעשיות פון צדיקים, דאס
פלאמט אויף דאס הארץ פון קינדער.

דער גאנצער טאג איז איין שטיק אמונה און יראת שמים

איינער האט מיר אמאל געפרעגט: "וויפיל צייט
פונעם טאג דארף מען אוועק געבן צו רעדן צו די

קינדער פון אַמונה? און ווען איז געאייגנט די צייט פאר דעם?" האב איך אים צוריק געפּרעגט: "ווען איז די צייט צו אטעמען?...". - עס איז נישטא קיין צייט וואס מען רעדט יא פונעם אייבערשטן און א צייט וואס מען רעדט נישט פונעם אייבערשטן, חס ושלום, דער גאנצער טאג איז איין שטיק אמונה און יראת שמים.

מוהרא"ש שרייבט אין 'אשר בנחל', עס זענען דא לומדים וואס בשעת'ן לערנען גמרא קענען זיי זיך צעשרייען: "יעצט לערנט מען, לייג דעם אייבערשטן אין די זייט!" אדער: "הער אויף צו רעדן פונעם אייבערשטן, זיי מיר מסביר דעם תוספות!" - חס ושלום אזוי צו רעדן! דער הייליגער רבי עקיבא אייגער זכותו יגן עלינו און דער הייליגע חתם סופר זכותו יגן עלינו פלעגן זיך אויסדרוקן בשעת זיי האבן געלערנט די שווערע סגיות אין מסכת בבא קמא: "אביי זאגט אז דער 'אייבערשטער' וויל מען זאל אזוי טון, און 'רבא' זאגט אז ער פארשטייט פון א פסוק אז דער 'אייבערשטער' וויל מען זאל אנדערש טון".

וואס איז חומש? וואס איז גמרא? וואס איז רש"י? וואס איז תוספות? אלעס איז איין זאך, מען לערנט תורה צו געוואויר ווערן וואס דער אייבערשטער זאגט, די גאנצע טאג דריידט זיך ארום אמונה.

ווען איז די וויכטיגסטע צייט צו לערנען מיט קינדער?

דער עיקר צייט צו לערנען מיט קינדער איז אין די ערשטע שעות פון טאג, דעמאלט איז די קאפ נאך קלאר, דעמאלט דארף מען אריין לייגן אין די קינדער די וויכטיגע זאכן, ביי אינגלעך איז עס גמרא, חומש און משניות, און אין שולע איז עס אלף בית, נקודות און הלכה; צופרי זיצן נאך די קינדער איין רואיג.

ביי אונז אין אמעריקע מאכט מען דעם לאנגען 'הפסקה' איינס אזייגער. פארשטייט זיך אז די קורצע הפסקה, פון צען מינוט, וואס מען געבט כדי די קינדער זאלן קענען גיין אין בית הכסא און עסן עפעס א קלייניקייט, דאס געבט מען בעפאר איינס אזייגער, אבער די לאנגע הפסקה ווי די קינדער לויפן ארום, טאנצן, קריכן און געבן זיך אויס, דאס מאכט מען איינס אזייגער, פאר איין שעה.

ווען עס ענדיגט זיך די הפסקה, איז שוין נישטא מיט וועם צו רעדן; די קינדער זענען שוין אויסגעמוטשעט, דעמאלט לערנט מען מיט די קינדער גרינגערע זאכן, ווי 'טעמי המקרא' וכדומה, מען זוכט וואס מען קען דעמאלט טון מיט די קינדער.

אין ארץ ישראל גייט מען אהיים פון שולע איינס אזייגער, לכאורה וואלטן שוין די אינגלעך

אויך געקענט דעמאלט אהיימגיין, נאר מען מוז זיי בעביסיטן, מען מוז זיי האלטן פאר נאך אפאר שעה.

אין אמעריקע איז דער סדר אז ווי לענגער מען האלט די קינדער אין חדר איז עס א בעסערע מוסד, ווייל עלטערן האבן נישט קיין כח צו די קינדער, און די עלטערן קענען נאך מאכן אין די צייט נאך געלט, היינט איז שוין די צייט וואס מען שיקט אהיים די קינדער פינף אזייגער.

דער דרייווער פון אונזער מוסד אין וויליאמסבורג פארקירט דעם באס נעבן די ישיבה, זאגט ער מיר, אז עס זענען דא משפחות וואס וואוינען ממש נעבן די ישיבה און זייערע קינדער וואלטן געקענט אהיימגיין גלייך נאך חדר צופיס, און זיין אינדערהיים ביז אפאר מינוט, דאך בעטן זיך די עלטערן אז זייערע קינדער זאלן ארויפגיין אויפן באס צוזאמען מיט יעדן, זיי זאלן ארומפארן ארום די גאנצע שטאט און א שעה ארום ווען די באס קומט צוריק צו די ישיבה נאכין אראפלייגן אלע קינדער, זאלן זייערע קינדער אהיימגיין צופיס צו זייער הויז...

צומאל קען מען אויך הערן ווי מאמע'ס רופן אריין בעטן אז זייער קינד זאל נישט אראפגיין פונעם באס ביי זייער הויז, ווייל זיי זענען נישט אינדערהיים, נאר מען זאל צוריק ברענגען זייערע

קינדער צום ישיבה און זיי וועלן דארט אפנעמען
זייערע קינדער...

איי די קינדער ווערן דאך משוגע פון ארומפארן
א שעה צייט אומזיסט?! - דאס זענען עלטערן;
ענדערש זאל מען האלטן זייער קינד נאך א שעה
כדי די מאמע זאל קענען שמועסן נאך א שעה
מיט א חבר'טע, אדער גיין איינקויפן נאך א שעה,
למעשה גייט מען אפילו נישט איינקויפן, מען גייט
ארום בלויז קוקן, זיך ארומדרייען אין די געשעפטן
און מען קומט צוריק אהיים מיט גארנישט...

קומען צייטליך אין חדר און אין שולע

על כל פנים, אזוי ווי דער אנהייב טאג איז זייער
וויכטיג, דארף א מלמד און לערערין זען אנצוקומען
אין חדר און אין שולע זייער צייטליך, ווייל ווי א
מינוט פריער זענען די קינדער מער רואיג, און
יעדע מינוט שפעטער זענען שוין די קינדער מער
אפגעמאטערט, אלץ שפעטער ווערט שוין שווערער
אויסצולערנען וואס מען דארף.

עס איז זייער זייער וויכטיג פאר מלמדים און
לערעריןס צו קומען צייטליך. מען קען נישט
אנקומען נאך די קינדער, עס איז טאקע א שווערע
זאך, אבער איך זאג אייך: "אין דעם ליגט די
הצלחה!"

געבן פאר קינדער צעטלעך מיט בילדער צו קאלערן

עס איז אַ גוטע זאַך צו געבן פֿאַר יונגע קינדער צעטלעך מיט בילדער צו קאלערן (אין אַרץ ישראל רופֿט מען עס 'מאלעווען'), סתם אַ וואָך זאל עס זיין בילדער וואס האט אַ שייכות מיט די וואַכעדיגע סדרה, און בעפֿאַר אַ יום טוב - בילדער וואס האט שייכות מיט'ן יום טוב.

קינדער הערן צו יעדעס ווארט

בשעת די קינדער קאלערן איז אַ גוטע צייט צו רעדן צו זיי, מען דערציילט זיי דעמאלט אַ מעשה פון אַ צדיק אדער די מעשה פון די סדרה; עס קוקט טאקע אויס ווי די קינדער זענען פֿאַרנומען מיט'ן קאלערן, זיי הערן זיך נישט צו וואס מען דערציילט, און זיי האבן נישט קיין אַנונג וואס מען רעדט, אבער עס שטעלט זיך אויס פֿונקט פֿאַרקערט, ווען מען הייסט יונגע קינדער: "הער אויס! זיך גראד! ריק זיך נישט!" קען זיין אז נישט יעדעס קינד הערט זיך צו, ווייל זיין גאַנצע מח טראכט נאר 'צי איך זיך גענוג גראד?... ער קען נישט יעצט צולייגן קאפּ צו דאס וואס מען רעדט, אבער בשעת זיי שרייבן איז די מח אָפֿן, זיי הערן זיך צו צו יעדעס ווארט וואס מען רעדט.

דאס קען מען זיך אליינס איבערצייגן אינדערהיים, ווען קינדער שפילן זיך מיט זייערע שפילצייג, קען מען הערן ווי אינמיטן שפילן רעדט ער צו זיך אליינס, ער דערציילט איבער וואס ער האט געהערט אין חדר מעשיות פון צדיקים און פונעם אייבערשטן, ער צעשרייט זיך און מאכט נאך גענוי ווי אזוי דער רבי האט אראפגעלייגט די מעשה מיט אלע פארבן... זעט מען פון דעם אז אפילו דאס קינד האט בשעת'ן הערן די מעשה געטון אינדערע זאכן, איז עס נאכאלץ אריין אין זיינע אויערן.

דערפאר איז גוט אויסצוניצן דעם געלעגנהייט מיט חכמה, און אנפילן די קינדער מיט מעשיות פון צדיקים און שיינע זאכן בשעת זיי קאלערן.

ווען מען רעדט פועל'ט מען

חינוך איז: רעדן צו קינדער! מען זאגט עס איינמאל, מען זאגט עס נאכאמאל און מען זאגט עס נאכאמאל; שרייען אויף קינדער איז נישט קיין חינוך, געבן א קלאפ אין ריקן: "נו זעץ זיך שוין אראפ!" - העלפט נישט.

מוהרא"ש שרייבט אין 'אשר בנחל', שלאגן קינדער און שרייען אויף קינדער, קען זיין עס העלפט אויף יענעם סדר, אבער אז מען וויל עס זאל אריין גיין אינעם קינד, עס זאל אויך העלפן

אויף מאַרְגֵן, דאַרף מען עס איבער זאָגן נאַכאַמאל
און נאַכאַמאל.

ווען מען רעדט צו קינדער נאַכאַמאל און נאַכאַמאל
פּוֹעַל'ט מען, אַ ראַי האַסטו, וויפּיל שיעורים האט
איר געהערט וועגן 'זאָגן משניות' און וועגן 'רעדן
צום אייבערשטן' ביז איר האט עס אנגעהויבן טון?
- ווען מען הערט איין מאל פון זאָגן משניות און
רעדן צום אייבערשטן לויפט מען נישט גלייך עס
טון, מען דאַרף עס הערן איינמאל און נאַכאַמאל
און נאַכאַמאל, יעדע מאל אויף אַן אנדערע וועג,
איינמאל ביי אַ דרשה, איינמאל אינמיטן אַ מעשה,
איינמאל מער פּריליך און איינמאל אַביסל מער
שטרענג, ביז עס גייט אַריין און מען הייבט עס אַן
צו טון, די זעלבע זאך איז מיט קינדער, אז מען
ויל עפעס פּוֹעַל'ן ביי אַ קינד, דאַרף מען עס איבער
זאָגן פילע מאל, אזוי וועט עס אַריין גיין אין אים.

זיך אנגרייטן וואס מען גייט לערנען

מען דאַרף זיך אנגרייטן יעדן טאג וואס מען גייט
היינט לערנען. מען קען זיך נישט כאפן אינמיטן
טאג: 'אוי, איך האב נאך דריי שעה, וואס טו איך
יעצט!'

אז מען איז נישט אנגעגרייט ריכטיג אנהייב
טאג וואס מען גייט טון דעם טאג, קומט אויס אז

מען טרעפט זיך אינמיטן טאג אן האבן וואס צו טון, און מען הייבט אן שטיפן די צייט. מען טאר נישט סתם שטיפן צייט מיט קינדער, זיי זענען דאך אידישע נשמות.

מען דארף זען אויסצורעכענען פון פאראויס א פינקטליכער סדר היום פאר'ן גאנצן טאג, וואס איך גיי היינט רעדן און וואס איך גיי היינט פארלערנען.

דער 'סדר היום' ווי אזוי אויסצושטעלן דעם טאג, ווילאנג א קינד קען זיצן אויף זיין פלאץ אין איין צו, דאס דארף מען פרעגן ביים מנהל, און דער מנהל קען זיך נאכפרעגן ביי אנדערע מוסדות, יעדע יארגאנג איז אנדערש, ביי די גאר קליינע קינדער דארף מען מאכן מער הפסקות ווי די קינדער זאלן זיך קענען אויפשטעלן פון פלאץ, און אזוי ווייטער.

אריין זינגען אין א רעקארדער

איך האב זיך צוגעהערט ווי אזוי די מלמדים זינגען אזוי שיינ די ברכות, די דאווענען און ברכת המזון מיט די קינדער, איז כדאי צו וויסן אז מען קען זיך גרינגער מאכן, די מלמדים אין אמעריקע טוען אזוי, אין א רואיגע טאג וואס מען האט 'ישׁוב הדעת' זעצט מען זיך אׁוועק אין פארנט פון די קינדער, און מען זינגט אריין אין א רעקארדער

אינאיינעם מיט די גאנצע כּתּה גאנץ 'בּרַכַת הַמְזוּן' מיט'ן ניגון, פון "הַנְּבִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן..." בִּיז'ן סוף, און דאס צינדט מען אן יעדן טאג בשעת די קינדער בענטשן, אזוי דארף מען נישט אויסרייסן די גאל יעדן טאג באזונדער ביים בענטשן.

מען קען דאס אויך טון מיט'ן דאווענען. נאר וויבאלד מען לייגט יעדע שטיק צייט צו נייע שטיקלעך צום דאווענען, דארף מען כּסדר טוישן און אריין זינגען די נייע שטיקלעך צום רעקארדירונג, אויך ווען א ניגון ווערט שוין צוגעוואוינט און אלט ביי די קינדער, צום ביישפּיל דער ניגון אויף "ברוך שאמר", דארף מען עס טוישן צו א נייע ניגון, כּדי די קינדער זאלן נאכאמאל דארפן אריין קוקן אינעם סידור בשעת'ן דאווענען.

די מלמדים פון די יונגערע כתות ביי אונז אין אמעריקע טוען דאס אויך מיט 'חומש', זיי נעמען מוצאי שבת א חומש, זיי זענען זיך מסדר וויפּיל פּסוקים מען גייט לערנען די וואך, און מען זאגט אריין די פּאר פּסוקים אין א רעקארדער. מען טוט דאס מיט חכמה, למשל 'פרשת שמות' הייבט מען אן: "ואלה שמות - און דאס זענען די נעמען", און מען בלייבט שטיל, מען שטעלט זיך פאר כאילו די קינדער זאגן יעצט איבער, נאכדעם זאגט מען ווייטער: "הבאים - וואס זענען געקומען", און אזוי ווייטער, ווען עס קומט צו א ווארט וואס די

קינדער זענען נישט אזוי באקאנט מיט די טייטש, זאגט מען עס איבער אפאר מאל.

עס זענען דא מלמדים וואס טוען דאס אין כּתּה בשעת'ן פּאַרלערנען צוזאַמען מיט די קינדער, קינדער האבן זייער הנאה דערפון, מען זאגט פאר די קינדער: "יעצט גייט מען אפּכאַפּן ווי דער רבי לערנט מיט די קינדער די חומש", און מען לערנט עס איינמאל פאר קלאר און שייך, נאכדעם שפּילט מען דאס אַ גאַנצע וואך אויף, אַנדעם וואס דער רבי זאל דאַרפן ווערן הייזעריג.

פאַרשטייט זיך אז דער מלמד קען נישט אַנציינדן דעם רעקארדירונג און ארויסגיין פון כּתּה מאכן געשעפטן... דאס איז דאך גניבה; אבער דער רעקארדירונג העלפט אז דער מלמד דאַרף שוין נישט זיצן אויפ'ן פּלאץ און פאַרלערנען אַ גאַנצע וואך, ער קען שוין ארוםגיין צווישן די קינדער, און אז מען דאַרף דערמאנען אַ קינד וואס שפּילט זיך, ווערט נישט די גאַנצע כּתּה געשטערט דערפון, נאר יעדער לערנט ווייטער.

ווען איין מלמד האט שוין אריין געזינגען אַ חלק פונעם דאווענען אדער בענטשן, זאל ער דאס געבן פאר אַנדערע מלמדים, ומקבלין דין מן דין, מען העלפט זיך איינער דעם צווייטן. דער מנהל האט מיר געשיקט אַ רעקארדירונג ווי איינער פון די מלמדים זינגט מיט די קינדער די "אני מאמין" מיט

טייטש, ער זאגט פאר די לשון הקודש און די קינדער ענטפערן אין אידיש, איך האב זיך זייער מחי' געווען, הלואי זאלן אלע מלמדים דאס טון; און אזוי ווי נישט יעדער האט א ניגון אויף "אני מאמין", און נישט יעדער האט בכלל געטראכט פון זאגן "אני מאמין", זאל ער געבן דעם רעקארדירונג פאר נאך מלמדים, זיי זאלן דאס אויך קענען אנצינדן אין זייער פתח.

איינע פון די זאכן וואס איך האב אנוועק געגעבן פאר'ן אייבערשטן מיט'ן עפענען די ישיבה איז מיין 'קול'; אלס אינגערמאן איז מיין קול געווען אסאך שענער ווי היינט, איך לערן פאר אזויפיל שיעורים אז מיין קול ווערט אויסגעריסן, ווען איך פלעג אריין גיין צו מוהרא"ש דאנערשטאג נאכט נאכ'ן שיעור, האט מיר מוהרא"ש געפרעגט פארוואס איך בין אזוי הייזעריג, האב איך געענטפערט: "ווייל איך שריי ווען איך רעד צו די בחורים", האט מיר מוהרא"ש געזאגט: "דער קונץ פון א מלמד איז, ער זאל פארלערנען מיט א שטילע קול, און די קינדער זאלן שרייען הויך", מען זאגט פאר די קינדער: "זאגט העכער, איך הער נישט", אזוי קען דער מלמד רעדן שטיל און די קינדער זאגן איבער הויך מיט א שרייענדיגע קול.

קלארע פונקטליכע טייטש

עס איז אַ וויכטיגע זאך מען זאל זיך אָנגרייטן צעטלעך מיט טייטש אויף חומש, רש"י און גמרא, אפילו דער מלמד ווייסט אז ער קען די טייטש, פון דעסט וועגן קען יעדעס ווארט ווערן אפגעטייטשט אויף צוויי וועגן און דער מלמד כאפט נישט אז די טייטש ווערטער וואס פאר אים איז נישט קיין חילוק צווישן די צוויי אפטייטשטן - צעמישט די קינדער, צום ביישפיל, אז דער מלמד וועט איינמאל טייטשן דאס ווארט "מצרימה - קיין מצרים" און די אנדערע מאל: "מצרימה - צו מצרים", ווערן די קינדער זייער צעטומלט, ביי קינדער איז דאס אַ גאנצע באַרג, זיי ווייסן שוין נישט ווי אזוי דאס צו טייטשן, דארף מען זיי דאס מאכן דאס גרינגסטע און געשמאקסטע, זיך מסדר זיין אנהייב וואך אויף א צעטל מיט די קלארע פונקטליכע טייטש, און אזוי זאל מען פארלערנען.

די טייטש צעטלעך דארף אויך נישט יעדער מלמד מאכן באזונדער, אז איינער האט עס שוין מסדר געווען זאלן אלע נעמען פון אים.

א ליבשאפט צו אידישקייט

מלמדים און לערערניס כאפן נישט ווי חשוב זייער ארבעט איז, מען טראכט: 'וואס טו איך דען

אויף מיט די קינדער? - זיי כאפן נישט אז זייער אַרבעט איז אויפבויען אידישע קינדער, אריין לייגן אין די קינדער א ליבשאפט צו אידישקייט, אז דער אייבערשטער האט ליב אידישע קינדער, ווי שייך ציצית איז, ווי שייך פיאות איז, ווי שייך א קאפל איז.

איידל איז רייך, קלאסיג און שייך

מען דארף אסאך רעדן אין שולע צו די תלמידות ווי 'שיין' עס איז צו גיין אנגעטון איידל.

עס זענען דא תלמידות וואס זענען זייער צעקלאפט און ווען זיי הערן נאר דעם ווארט "צניעות" שטעכט זיי עס אין אויער, זיי קענען נישט הערן דעם ווארט "צניעות", ווייל אין די פריערדיגע שולע וואו זיי האבן געלערנט איז מען געשטאנען און געהאקט אין קאפ אויף א נישט ריכטיגע וועג: "צניעות, צניעות, צניעות" ... - דערפאר ווען איך רעד צו די קינדער אין בית פיגא' ניץ איך נישט דאס ווארט "צניעות", איך זאג עס אויף אן אנדערע שפראך, איך רוף עס אן: "מען זאל גיין אנגעטון 'איידל, שייך און רייך'", אזוי גייט אריין אין אלע תלמידות אז גיין אנגעטון איידל איז 'שיין, רייך און קלאסיג'.

אויסלערנען צו רעדן איידל און האבן א שיינע שפראך

עס איז וויכטיג פאר א מלמד און לערערין צו צולייגן אן אויער צו די שמועסן פון די קינדער, מען זאל הערן פון וואס זיי רעדן און ווי אזוי זיי רעדן, אזוי קען מען זיי אויסלערנען צו רעדן איידל.

אז מען הערט א קינד זאגט איבער א דזשאוק וואס איז נישט איידל, זאל מען אים זאגן: "די דזשאוק איז נישט אן איידעלע דזשאוק".

אויך דארף מען אויסלערנען קינדער צו האבן א שיינע שפראך; ברוך השם אז ביי מיר אינדערהיים ניצט מען נישט די ווערטער: "משוגענער", "צעדרייטער", "עקלדיג", אבער ווען איך מאך פיאות פאר מיין דריי יעריג קינד און איך שיק אים אין חדר, קומט ער שוין נאך צוויי טעג אהיים און שרייט אויף די מאמע: "משוגענע!" - ווער האט אים אויסגעלערנט דעם ווארט? דאס האט ער געהערט פון זיינע חברים אין כּתה, וואס ביי זיי אינדערהיים געבט מען נישט אזוי אכטונג צו רעדן שייין, קינדער זאגן איבער וואס זיי הערן אינדערהיים, ווי די הייליגע חכמים זאגן (סופה נו): "שותא דינוקא בשוקא", וואס א קינד רעדט, "או דאבוה או דאימיה", אדער האט ער דאס געהערט פון דער טאטע אדער פון די מאמע.

עס נעמט מיר אַ שטיק צייט אויסצולערנען מיינע קינדער אַז די ווערטער ניצט מען נישט. דער מלמד און לערערין דארף זיך צוהערן ווי אזוי די קינדער רעדן, און אריין לייגן אין זיי געשמאקערהייט אַז מען קען נאר רעדן איידל און שיין.

דאס שיינקייט פון אַ אידישע לעבן

איך וויל בעטן מען זאל איבערגעבן פאר די לערעריןס פון 'בית פיגא' אין ארץ ישראל, אַז אונזער שיינע גרויסע 'בית פיגא' אין אמעריקע האט זיך אויך אנגעהויבן אזוי ווי דא אין ארץ ישראל, אין אנהייב האט מען געארבעט ביטער שווער, אבער ברוך השם היינט זעט מען די פירות, די תלמידות פון 'בית פיגא' לעבן אן אויסגעלייזטע לעבן.

אין אמעריקע לעבן די מיידלעך זייער שטארק מיט זייערע חבר'טעס, אסאך מיידלעך וואלטן בכלל נישט געוואלט חתונה האבן, מען האט חתונה נאר 'ווייל יעדער האט חתונה'... קיינער וויל נישט זיין די 'ערשטע כלה' פון כּתה, ווען מען טראגט אן אַ שידוך ווערט תשעה באב אינדערהיים, מען הייבט אן וויינען, מען וויל נישט חתונה האבן, די 'צווייטע כלה' פון די כּתה איז שוין גרינגער מסכים צום שידוך, ווייל זי האט שוין אַ חבר'טע אַ כלה, און די לעצטע מיידל וויינט שוין יא אַז זי וויל

חתונה האבן, ״ווייל יעצט האט שוין יעדער׳ חתונה געהאט״... און אזוי גייט עס אויך ווייטער נאך די חתונה, די פרוי איז א גאנצן טאג פארנומען מיט אירע חבר'טעס, דער מאן טרעפט נישט קיין פלאץ פאר זיך אין שטוב, מוז ער זיך זוכן חברים מיט וועמען ער זאל קענען שמועסן און פארברענגען.

ברוך השם אז ביי אונז גרייט מען שוין צו די קינדער פון די בת מצוה, ביי די צוועלף דרייצן יאר צום אמת'ן לעבן, זיי האבן נאכנישט חתונה ביי דעם עלטער, אבער מען רעדט צו זיי פון דעם אז חבר'טעס איז פונקט גוט אמאל אמאל זיך צו טרעפן וכו', דער עיקר זאלן זיי וויסן אז עס קומט א שיינע אידישע לעבן, מיט א מאן און ליכטיגע קינדער, אלע קינדער ווארטן שוין אויף דעם, זיי ווילן שוין אנקומען צו דעם שיינעם אמת'ן לעבן.

רעדן צו קינדער פון קדושה

מען דארף רעדן צו קינדער פון קדושה, פון זיין ערליך און הייליג; פון נישט אנרירן דעם אות ברית קודש, און נישט קוקן אויפ'ן אות הברית. מען דארף רעדן מיט א ברען, מיט א פייער, עס זאל אריינגיין אין די קינדער'ס הערצער, מען רעדט נישט מיט רמזים, נאר מען זאגט קלאר און דייטליך מיט פייער: ״מען טאר נישט אנרירן דעם

**אות ברית קודש", "מען טאר נישט קוקן אויפן
אות ברית קודש".**

א אינגערמאן איז צוגעקומען צו מיר שבת פארן
דאווענען, ער דערציילט מיר אז מען האט אים
ארויסגעווארפן פון די מוסד וואו ער איז געווען א
מלמד ווייל ער רעדט פון קדושה, איך האב נישט
געקענט צו זיך קומען, איך האב כמעט אנגעהויבן
וויינען אינמיטן דאווענען, איך האב געטראכט צו
מיר אז נאכ'ן דאווענען ביי 'סיפורי מעשיות' גיי איך
מאכן א גאנצע דרשה פון דעם ענין, אבער דער
אייבערשטער האט צוגעפירט אז איך האב פארגעסן
צו רעדן דערפון. אסאך מאל גרייט איך זיך אן צו
רעדן פון אן ענין און ווען עס קומט צום רעדן,
רעד איך אינגאנצן פון אן אנדערע ענין, מען רעדט
אלץ לויט די דעת פון די מקבילים, זעט אויס ווייל
עס איז נישט געווען צופיל מלמדים ביים שיעור.

איך האב געהאט געזאגט פאר דעם מלמד: "דו
זאלסט רעדן צו די קינדער פון קדושה", האט
ער מיר געזאגט אז אין דעם מוסד וואו ער איז
איינגעשטעלט האלט מען פון דעם פארדרייטן שיטה
אז מען טאר נישט רעדן צו קינדער פון קדושה און
ער קען דורכדעם פארלירן זיין פרנסה, האב איך אים
געזאגט: "מען מוז רעדן צו קינדער פון קדושה!"
יעצט זאגט ער מיר אז מען האט אים ארויסגעווארפן
צוליב דעם. עס לאזט זיך נישט גלייבן אזא זאך,

מען ווארפט ארויס אַ מלמד וואס זאגט פאר
קינדער אז מען טאר נישט לייגן די הענט אויפֿן
אות ברית קודש? וואס האט ער שוין געזאגט?
ער האט געזאגט אז דער אייבערשטער לאזט דאס
נישט טון און מען דארף זיין ערליך און אפגעהיטן!

מיר פאלגן די צדיקים פון די פריערדיגע דורות,
מיר גייען אין זייערע וועגן, אזוי ווי שלמה המלך
זאגט (שיר השירים א, ח): **”צאי לך בעקבי הצאן”**;
אזוי האט מוהרא”ש אונז געלערנט, אזוי האט דער
הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו געזאגט
פאר די מלמדים, מען דארף אנגרייטן די קינדער
זיי זאלן זיין הייליג, זיי זאלן נישט אריינפאלן אין
די הענט פון מנוולים.

אויך דארף מען זען אז די קינדער זאלן זיך
נישט קלעבן איינער אויפֿן אנדערן, עס איז דא
קלעבעדיגע קינדער וואס זיצן אדער ליגן שטענדיג
איינער אויפֿן צווייטן, דער מלמד דארף דאס
דערשמעקן צי דאס קומט פאר צווישן קינדער אין
זיין כּתה, און ער זאל דאס אויסלערנען, מען קען
נישט שלאגן קיין קינדער דערויף, אבער אז מען
זעט אַ קינד לייגט זיך אראפ אויף אַן אנדערע
קינד, זאגט מען אים: **”טו דאס נישט, דאס איז
נישט איידל!”**

פרייטאג צו נאכטס ווען איך האב געדאווענט
פארן עמוד זענען געשטאנען קינדער נעבן מיר

ביים ארון הקודש, עטליכע קינדער האבן געקלעבט איינער מיט'ן צווייטן, זיי האבן נישט געטון קיין שלעכטע זאכן חס ושלום, אבער דאס טוט מען אויך נישט, איך האב געטראכט צו מיר: 'וואו זענען זייערע טאטעס?' פאר מיין קינד וואלט איך געזאגט אז דאס איז נישט איידל, מען רעדט נישט פון א קליין קינד פון צוויי דריי יאר, מען רעדט פון פיר פינף יעריגע קינדער, אין דעם עלטער זאג איך שוין פאר מינע קינדער: "שעפעלע, דו קענסט שטיין אליינס, קלעב זיך נישט מיט אן אנדערער קינד", מען דארף האלטן אן עינא פקיקחא אויף דעם.

יעדעס קינד מוז באקומען א גוט ווארט

איך זאג אלץ פאר די מלמדים און די לערערנס, די וויכטיגסטע זאך איז: אריין לייגן אין די קינדער זיי זאלן גלייבן אין זיך.

איבעראל רעדט מען צו די קינדער פונעם אייבערשטן, אבער אויב איז דאס קינד צעשלאגן און צעקלאפט ביי זיך, נעמט ער גארנישט אן, ער טראכט אז אלע דיבורים וואס ער הערט זענען שיינע דרשות פאר דעם חבר און פאר יענעם חבר, פון מיר וועט שוין גארנישט זיין...

קיינער ווייסט נישט וואס עס טוט זיך ביי אידישע קינדער אינדערהיים, דאס וואס מענטשן

זעען אויס אינדרויסן פיין און מסודה, קען זיין אז זיי שפילן א שיינע שפיל. א אינגערמאן וואס שרייעט ביים דאווענען, מיינט דאס נאכנישט אז אינדערהיים פירט ער זיך אויף גוט, קען זיין אז אינדערהיים שרייעט ער אויך אויף זיינע קינדער; די ווייבל וואס נעמט זייער שייך אויף יעדן, זי שמייכלט צו יעדן איינעם אין ווייבער שול, קען זיין אז אינדערהיים האט זי נישט קיין געדולד צו אירע קינדער, און הערט נישט אויף צו שרייען אויף זיי.

קינדער וואס ווערן צעקלאפט אינדערהיים אדער ערגעץ אנדערש האבן נאכדעם נישט קיין שום אינטערעסע צום לערנען, צו מוסר און דרך ארץ. דערפאר איז די ערשטע און לעצטע וויכטיגסטע זאך אז יעדעס קינד מוז באקומען פונעם מחנך און לערערין א גוט ווארט, מען זאל אויפבויען און אויפהייבן יעדעס קינד.

מען דארף זייער אכטונג געבן מען זאל זיך נישט לאזן נארן, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א) ווען איינער האט 'חן' איז דא פלאץ אין הארץ; מען קען דאס זען, ווען מען בעט איינעם א טובה, אויב האט דער מענטש 'חן', גייען זיינע רייד אריין אין הארץ און מען הערט אויס זיין געבעט, אויב איז נישט דא קיין 'חן' וועט מען נישט אויסהערן

זיין געבעט, עס איז נישטא קיין פלאץ אין הארץ פאר יענעמ'ס געבעט.

עס קומען אין חדר אויף קינדער אן חן, מיט רינעדיגע נעזער (אזוי רופט מען עס אין אמעריקע), זיי ציען נישט דעם הארץ פונעם מלמד, קען פאסירן ביי מלמדים מען זאל זיך נישט כאפן, ווען דער מלמד ווערט אביסל איבער געשטרענגט און נערוועז, געבט ער זיך אויס אויף די סארט קינדער, ווידער ביי די בא'חנטע קינדער כאפט מען נישט אז ער שטערט, און מען כאפט נישט אז ער איז געקומען שפעט, ווייל עס איז דא חן.

דארף מען זייער אכטונג געבן מען זאל נישט מאכן קיין אונטערשייד צווישן קינדער, אלע קינדער זאלן באקומען גוטע ווערטער, אלע קינדער זאלן באקומען דעם זעלבן "גוט מארגן", דעם זעלבן "שמייכל" און דעם זעלבן "מתנה".

א וועג ווי אזוי מען רעדט

איר דארפט זיך אויסלערנען די וועג ווי אזוי מען רעדט אין 'היכל הקודש', ווען מען זאגט מוסר דארף מען עס זאגן זייער זייער ווייך.

אין אנהייב ווען איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש, בין איך איינמאל געשטאנען אין גאס נאכ'ן ליל שישי שיעור וואס מוהרא"ש האט געגעבן,

און צוויי בחורים מיט טשופֿעקעס אויפֿ'ן קאפֿ זענען דורכגעגאנגען, מיין קאפֿ האט נאך געטראכט אזוי ווי מען טראכט ווען מען איז נישט מקורב צו א צדיק, האב איך אזוי אומוועלנדיג געטראכט: "זיי זענען שקצים!" הער איך ווי איינער פון די חברים רופט זיך אן: "אוי, דאס הארץ גייט מיר אויס, דער בחור איז נעבעך אזא רחמנות!"

ווען איך בין אהיים געקומען האב איך שוין נישט געקענט איינשלאפֿן ביינאכט, וואס הייסט דאס הארץ גייט אויס פאר אים? איז ער דען א איד?... ער איז א שגץ! איך קען דאס נישט מסביר זיין פאר איך ווייל איר זענט שוין מקורב, אפֿשר געדענקט איר שוין נישט ווי אזוי מען טראכט אָנעם רבי'ן. איך האב געטראכט, 'יענער איז א שגץ! א שיקסע! א רשע! א פריצה!' אפֿער ווען מען ווערט מקורב צום רבי'ן זעט מען שוין אנדערע זאכן, היינט זע איך שוין א איד, א נשמה.

עס איז דא א וועג ווי אזוי מען קען אויך די סארט מענטשן שיינ מאכן, איבערהויפט אז יענער קומט לערנען אין אונזער מוסד, מען קען אים נישט דערווערגען (צווינגען מיט געוואלד) נאכדערצו אז דערווערגען העלפט נישט, מען דארף ניצן די ריכטיגע וועג ווי אזוי צו רעדן אז יענער זאל עס אננעמען.

א איד איז צוגעקומען צו מיר, ער האט זיך אָפּגעֶרעדט אויף זיין זון, ער זאָגט מיר אַז זיין זון דרייִדט זיך ביי מיר, און ער האט זיך אָנגעטון אינטערעסאַנטע שיד וכו' וכו', עס איז זיכער אַז זיין ווייב מאַכט אים נישט ערליך, מען דאַרף שוין מאַכן אַ גט! האב איך אים געזאָגט: "דיין זון איז אַ טייערער אינגערמאַן, און זי איז אַ טייערע פּרוי, ווארט אַביסל, עס וועט אַריבערגיין", - מען רעדט דאך נישט אַז דער אינגערמאַן איז אַ לאַ, אַ מניוול, ער רעדט ניבול פּה חס ושלום, די פּאַרפּאַלק מאַכן חרוב אַנדערע, - דער פּאַל איז אַ פּשוט'ע 'קטנות המוחין' פון זיי, און אַז מען וועט רעדן צו זיי שוין, מען וועט אַביסל ווארטן, וועלן בייִדע ווערן בעסער. זאָגט מיר דער טאַטע: "גיין, עס איז געפּערליך, עס איז אַן הירוס הדת!" זאָג איך אים, איך קען נישט דעם וועג; איך זע ווי ער קומט אין בית המדרש, ער טוט אַן תּפּילין, ער זאָגט מַשְׁנִיּוֹת, אויב איז ער אַ 'מְהַרְס' און אַ 'פּוֹרֵק עוֹל' פּאַרוואס זאָגט ער מַשְׁנִיּוֹת?! אַ 'מְהַרְס' און אַ 'פּוֹרֵק עוֹל' דאַרף נישט קיין מַשְׁנִיּוֹת! אַז זיין ווייב שרייבט מיר בריוון אַז זי האט ענדיגט תּהלים, וואס קען דען זיין מיט איר? אַ 'שיקסע' זאָגט נישט קיין תּהלים! - דאַס גייט נישט צוזאַמען, אַז זי ענדיגט תּהלים האט זי אַ אידישע נשמה. עס קומט בלויז פון 'קטנות הדעת', זיי מיינען אַז נאַר אויב מען וועט גיין אָנגעטון אַזוי און אַזוי קען מען

זיין פרייליך, ווארט אַביסל, און קוק גוט אויף זיי, וועט זיך אַלעס טוישן צום גוטן.

התבודדות אויף יעדן קינד

פונקט די וואך האב איך געזען אַ בריוו אין אַשׁר בנחלי פון די ערשטע יארן ווען מען האט זיך אריין געצויגן אין 'בניאל', שרייבט מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פאר אַ מלמד: **"תתבודד בכל יום על כל ילד דקה"**, יעדן טאג איידער דו גייסט אריין אין כּתה, מאך התבודדות, בעט דעם אייבערשטן אויף יעדן קינד איין מינוט, מוהרא"ש שרייבט אים: **"אז דו האסט צוואנציג תלמידים מאך צוואנציג מינוט התבודדות!"**

דער דור איז שוין געפאלן זייט דעמאלט, נישט יעדער קען מאכן התבודדות אויף יעדן קינד אַ גאַנצע מינוט, מען קען עס אראפלאזן צו 'צוואנציג סעקונדעס', צו 'צען סעקונדעס', אדער כאטש עפעס; זאג ארויס אַ ווארט צום אייבערשטן: **"הייליגער באשעפער איך גיי אריין אין כּתה, העלף מיר איך זאל קענען אויפלעבן די קינדער און פרייליך מאכן די קינדער"**.

דאס איז מין הוי, מין אפים

ווען איך בין געווען אַ מלמד אין אַן אנדערע

מוֹסָד איז געווען אַ גוי וואס איז געווען ממונה אויפצורוימען דעם בנין פאר'ן קומענדיגן טאג, פֿלעגט זיך אָפֿט מאַכן ווען מיר זענען אָנגעקומען אינדערפֿרי אז אַלע כּיתות זענען איבער געדרייט, דער גוי איז נישט אָנגעקומען, דאס איז דאך אַ גוי, איין מאל אַ וואך שיכור'ט ער זיך אן און ער האט זיינע חגאות. עס זענען געווען מלמדים וואס עס האט זיי גארנישט אינטערעסירט, זיי זענען געגאנגען צום מנהל און געזאגט: "מיר גייען נישט אַרײַן אין כּתה ביז עס ווערט שײַן אויפגערוימט", איך האב אָבער געהאט ביי מיר אין כּתה אַ בעזעם מיט אַ שאוול, איך האב געטראכט: 'איך דארף נישט קיין טובות פונעם גוי, איך דארף נישט קיינעמ'ס הילף, דאס איז דאך מיין הויז, מיין אָפּיס', איך בין געקומען יעדן טאג אָפאר מינוט פֿריער און איך האב אַליינס אויפגערוימט די כּתה בעפאר די קינדער זענען געקומען.

איך קום נישט אין חדר צו ווארטן: 'ווען קען איך שוין אהיימגיין?... איך קום צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער! דערפאר פֿלעג איך אַלעס שײַן מסדר זיין און אויפֿרוימען איידער די קינדער זענען אָנגעקומען.

אַלע קינדער דארפֿן געוואונען גורלות

ווען מען מאכט גורלות געב איך אן היתר אז

מען דארף נישט מאכן קיין אמת'ע גורלות, א מלמד און לערערין דארפן זיכער מאכן אז יעדעס קינד געוואונט פון צייט צו צייט, אלע קינדער זאלן באלוינט ווערן, נישט נאר די קינדער וואס האבן 'מזל' צו געוואונען גורלות.

פון די צוויי יאר ביז מיין חתונה האב איך קיינמאל נישט געוואונען קיין גורלות, מיין נאמען איז קיינמאל נישט ארויס געקומען ביי קיין שום גורל, איך האב אלץ געוואוסט אז א גורל' האט גארנישט מיט מיר, איך גיי נישט געוואונען, יעדער געוואונט טייערע זאכן, מתנות און ספרים און מיין נאמען קומט נישט ארויס. איך האב עס נישט גענומען צום הארצן, איך האב נישט געוויינט, ווייל מיין מאמע האט מיר געגעבן אינדערהיים אזויפיל ליבשאפט און ווארעמקייט, אז איך האב נישט געשפירט אז מען נעמט מיר עפעס צו, איך ווייס אבער נישט וואס מיינע מלמדים האבן געטראכט...

ביי אונז איז איינגעפירט אין די ווינטערדיגע מוצאי שבתים נאכ'ן זמן מוצאי שבת מאכט מען אן 'אבות ובנים' פראגראם, די עלטערן לערנען מיט זייערע קינדער און א מלמד טיילט אויס טיקעטס וואס איז אויפגעשריבן דערויף נומערן, און נאכ'ן לערנען רופט ער אויס וועלכע נומערן זענען געוואונען. איך האב געזאגט פאר'ן מלמד: "דו קענסט נישט מאכן אזעלכע גורלות וואס א גאנץ

ווינטער זאלן די זעלבע דריי קינדער געוואונען
און אלע אנדערע קינדער זאלן וויינען, בשעת'ן
אויסטיילן די טיקעטס דארפסטו שוין וויסן וועלכע
נומערן וועלן זיין די געוואונערס, און טייל זיי אויס
לויט א סדר אז במשך אלע וואכן זאלן אלע קינדער
ארויסקומען אייניג צו געוואונען."

גיין שלאפן צייטליך

עס איז זייער וויכטיג פאר א מלמד און לערערין
צו גיין שלאפן צייטליך. איך זאג אלץ פאר מלמדים:
"דו ביסט פטור פון גיין אויף שמחות! אויב דיין
טאטע מאכט חתונה א קינד - זאלסטו גיין, אבער
אז דיין חבר אדער א באקאנטער מאכט חתונה,
ווענדט זיך, אויב איז די חתונה נעבן דיין שטוב,
קענסטו אריינגיין וואונטשן "מזל טוב", אבער אויב
איז עס ווייט פון דיין הויז - גיי שלאפן! מארגן
אינדערפרי האסטו א הייליגע ארבעט, דו דארפסט
זיצן מיט הייליגע קינדער, מיט נשמות ישראל."

ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און מנהלת

כדי א מלמד און א לערערין זאלן מצליח זיין
דארף מען ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און
מנהלת, זיך מחזק זיין אינאיינעם און מיטטיילן
זאכן וואס מען קען זיך נישט אליינס אן עצה געבן.

צום ביישפיל, ווען א קינד רעדט זאכן וואס מען דארף נישט רעדן, און דער מלמד אדער לערערין וויסט נישט וואס צו טון, זאל מען גיין פֿרעגן דעם מנהל און מנהלת וואס צו טון, און אז זיי וועלן אויך נישט וויסן ווי אזוי דאס צו האנדלען, קען מען מיר שרייבן און פֿרעגן ווי אזוי מען באגייט זיך אין דעם פאל.

מחנכים און עלטערן דארפן ארבעטן צוזאמען

ביי 'חינוך' דארפן די מחנכים און עלטערן ארבעטן צוזאמען.

ווען מיר האבן געעפנט אונזער מוסד אין אמעריקע האב איך געהאט שווערע מעשיות; איך האב געהאט אסאך זאכן וואס האט מיך געשטערט, איינע פון די זאכן איז געווען אז איך האב אריין גענומען משפחות וואס זענען נישט פון אנשי שלומינו, זייער גוטע משפחות, אבער ביי זיי אינדערהיים רעדט מען וועגן די נושא פון האבן קינדער. בעצם איז דאס נישט קיין שלעכטס, עס איז נישט קיין ניבול פה צו רעדן ווען עס גייט זיין א שמחה אין די משפחה, עס זענען דא משפחות וואס יעדעס מאל פאר עס גייט זיין א שמחה אין די משפחה רעדט מען דערפון מיט די גאנצע משפחה, גרויס און קליין, אבער ביי אונז איז דאס א זאך וואס מען רעדט נישט מיט קינדער.

מיר האבן גערעדט מיט די מלמדים און לערעריןס אז ווען זיי הערן קינדער רעדן פון קומענדיגע שמחות זאל מען עס דערשטיקן, נישט אז דער קינד איז געווארן א שגץ ווייל ער רעדט דערפון, חס וחלילה, ביי אונז איז נישטא אזא זאך ווי "שגץ", "שיקסע", נאר מען זאגט פאר די קינדער: "עס איז נישט איידל צו רעדן פון דעם, דער אייבערשטער געבט קינדער", און אזוי האבן די קינדער אויפגעהערט רעדן דערפון, א דערוואקסענער מ'ח קען מען נישט אזוי גרינג פארדרייען, ווייל ער וויל נאר ווייטער רעדן און טראכטן פון זאכן וואס מען לאזט אים נישט רעדן, אבער א קינד'ס מ'ח איז נאך זייער גראד, עס איז זייער גרינג צו פארדרייען און אפשטעלן א קינד'ס מ'ח, מען זאגט פאר'ן קינד: "מען דארף רעדן איידל!" אזוי ווערט די גאנצע נושא דערשטיקט און מען רעדט מער נישט דערפון.

אבער עס איז נישט גענוג צו רעדן צו די קינדער פון דעם, מען דארף אויך שיינערהייט רעדן צו די עלטערן אז מען זאל פרויבירן נישט צו רעדן פון דעם נושא פון האבן קינדער, ווייל אונזערע קינדער ווערן צעמישט.

עלטערן זענען נישט שלעכט, מען דארף נאר רעדן מיט זיי. מען רופט אראפ די משפחה און מען רעדט זיך דורך, מען איז זיי מסביר אז דאס

איז אונזער וועג ווי אזוי מיר פירן די מוסד, יעדע טאטע מאמע איז בארעכטיגט צו פירן זייער שטוב ווי אזוי זיי ווילן, אבער א מוסד נעמט א גאנג ווי אזוי עס זאל זיך פירן, דארפן די עלטערן זען נישט אוועקצומאכן אדער זאגן אנדערש פון וואס מען לערנט מיט די קינדער אין חדר און אין שולע.

דער מלמד פון טבריה שרייבט מיר יעדן טאג פון ווען די מוסד האט זיך געעפנט - א בריוו, מיט א באריכט וואס טוט זיך אין חדר פון טבריה, יעדעס מאל הייבט ער אן די בריוו מיט דעם לשון: **"לכבוד הראש ישיבה, המדריכינו בדרך אלקים חיים"**, דאס איז א גוטער אויסדרוק ווען מען וויל רעדן צו עלטערן, מען איז זיי מסביר אז מען קען דאך נישט מאכן א מוסד זאל זיך פירן פונקט ווי אזוי דו ווילסט, אויסער אויב די מוסד איז געמאכט נאר פאר דיינע קינדער... אז מען נעמט זיך צוזאם עטליכע משפחות, האט יעדער איינער אן אנדערע שניט ווי אזוי עס זאל זיך פירן, פאר דעם באדערט דאס און פאר דעם באדערט יענז, דער וויל אזוי און יענער וויל אנדערש, מען קען נישט מאכן אז א מוסד זאל שטימען אינגאנצן לויט יעדן, דארף מען נעמען א שניט ווי אזוי די מוסד זאל זיך פירן, אונזער מוסד האט איינער וואס איז אונז 'מדינה בדרך אלקים חיים', אונזער מוסד פירט זיך אויפן שניט ווי אזוי דער ראש ישיבה איז אונז מדינה,

דערפאר זאל זיך יעדער צושטעלן צו וואס מיר פארלאנגען.

אויף וואס מען זאל פארהאלטן א קינד
און אויף וואס נישט

מען דארף זיין קלאר אויף וואס מען זאל פארהאלטן א קינד און אויף וואס נישט, און ביי יעדע ספק זאלט איר פֿרעגן.

אין די מוסד וואו איך האב געלערנט האט מען פארגעהאלטן און פארשעמט קינדער ווער עס איז געקומען מיט אן אנדערע סארט גלעזער, - ביי אונז מאכט מען נישט קיין עסק פון די גלעזער.

אבער עס איז דא זאכן אויף וואס מען מוז זיך שטעלן, צום ביישפיל, אין בית פיגא אין אמעריקע אז א תלמידה קומט מיט לאנגע האר, אפילו אויב עס איז צאמגענומען (פֿאני), זאגט מען איר שיינערהייט אז זי זאל זיך שניידן די האר, מיט שיינעם פועליט מען.

חינוך איז ביי מיר חשובער פון אלעם

ביי מיר זענען די מלמדים און לערערינס די וויכטיגסטע און חשובֿסטע זאך. איך וועל זיך זייער פרייען אז איר וועט מיר שרייבן בריוון. איך באקום יעדן טאג אסאך בריוון פון מענטשן,

עס קען אַנקומען אין איין טאָג פּופּציג בּריוון, און מענטשן פּרעגן מיר: "וואס זאל איך טון? איך האב געפּרעגט אַ שאלה פונעם ראש ישיבה און דער ראש ישיבה ענטפּערט מיר נישט", איך ענטפּער: "שרייב נאכאַמאל", ווייל אין אימפּעיל גייט עס אַז די נייע בּריוון גייט פון אויבן און די פּריערדיגע בּריוון פאלן אראפּ אונטן, איז בשעת איך הייב אָן ליינען בּריוון קומט כּסדר אָן פּרישע בּריוון, קום איך נישט אָן צו ליינען אַלע בּריוון, דאַרף מען איבער שיקן די זעלבע בּריוו נאכאַמאל, אויך פּאר איך אַסאך מאל אַוועק אין שטעטל, קומט אויס אַז דעם טאָג לייך איך נישט קיין איין בּריוו, און בכלל בין איך קוים אין אפּיס, איך האב דאך מינע צייטן וואס איך בין אין ישיבה, איך לערן פּאר שיעורים און איך בין מיט די בחורים, די גאַנצע קונטרס 'עצתו אמונה' איז פון דאס ביסל צייט וואס איך כאפּ זיך ארויס צו שרייבן אַ בּריוו דא און אַ בּריוו דאָרט, און איך לויף גלייך צוריק צו די בחורים.

אַבער פּאר מלמדים און לערערנס פּרוביר איך נא צו מאכן צייט צו ליינען און ענטפּערן זייערע שאלות, ווייל דאס איז ביי מיר חשוב'ער פון אַלעס.

שטארק זיך מיט אַלע כחות צו זיין פּרייליך

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פּאר אַ מלמד וואס איז אַ בחור: דו זאלסט זיך מוראדיג

שְׁטאַרקן, חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה זָאגן (בְּמֹת סב):
 ווער עס האט גישט חתונה, ער לעבט אליינס אָן
 אַ ווייב, דער לעבט אָן קיין שְׂמֻחָה; זאַלסטו זיך
 מוֹרְאִידיג שְׁטאַרקן מיט אַלע כּחוֹת צו זיין פֿרייליך.
 דער אייבערשטער וועט העלפֿן בְּזְכוֹת וואס דו
 טוסט פֿאַר'ן רַבִּין, און דו בויעסט אויף אידישע
 קינדער, וועסטו אויפֿשטעלן אַ שיינע שטוב און
 זוכה זיין צו שיינע זאכן.

אויסניצן די פֿאַרמיטאג שעה'ן

נאכ'ן שיעור האט דער מגיד שיעור פון ישיבה
 קטנה געפרעגט דעם ראש ישיבה שליט"א אויב
 אַ שעה איז צו לאנג פֿאַר יונגע בחורים צו עסן
 פֿרישטאג?

דער ראש ישיבה שליט"א האט אים געענטפֿערט:
 אַ שעה פֿרישטאג איז זייער לאנג פֿאַר יונגע
 בחורים.

אין די פֿאַרמיטאג שעה'ן דאַרף מען מאכן אַ
 שְׁטאַרקע סדר הלימוד; די יונגע בחורים וואס
 לערנען אין ישיבה קטנה אין וויליאמסבורג האבן
 אויך גישט אַ שעה פֿרישטאג.

נאכמיטאג קען מען שוין לאזן לענגער פֿריי, די
 בחורים זאלן העלפֿן מיט וואס זיי קענען, אָבער

אינדערפרי איז א שאד אוועק צו געבן אזויפיל צייט אומזיסט.

די בחורים דארפן טאקע נישט זיצן אויף איין פלאץ 'דריי און האלב שעה' און לערנען, מען קען נישט לערנען אזוי לאנג אין איין צו, אבער מען קען אנפילן די צייט; מען גייט ארויף צום שיעור, נאכדעם קומט מען צוריק אראפ לערנען משניות, נאכדעם גייט מען צוריק ארויף און מען לערנט פאר א בריוו וכדומה, אזוי פילט מען אן דעם טאג.

א בחור וואס איז שוין עלטער מוז זיך שוין אליינס אויסלערנען ווען צו קומען און ווען צו גיין, אבער פאר יונגע בחורים מוז מען אויסשטעלן א סדר היום.

איך האב זייער הנאה געהאט צו באזוכן די מוסדות אין ארץ ישראל.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן כח און חיזוק אנצוגיין מיט די הייליגע ארבעט, און איר זאלט האבן אסאך הצלחה, אמן.

בְּיַד עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כַּאֲשֶׁר יֵשׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֵצוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּקֶת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְקָרַב אֵלָּפֵי נִשְׁמוֹת אֵל הַחַוּ וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשׁוּכֹלוֹת - שֶׁהַכֹּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דְּעִתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כֹּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשֵּׁיב מֵעוֹן וְקָרַבְסָם אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, הַעֲמִיד תִּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְר 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקַבֵּץ וְלִקְטַת סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"ן מְבַרְסָלַב, וְתִלְמִידוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"נ"ת - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפִּיעַם בְּכָל קִצְוֵי תַבַּל, וּבִפְרִטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהַחַיּוֹ אֵלְפִים וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחֻזְקוֹ אוֹתָם לְחַזֹּר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשִׁנוּ, נִגַּד תִּפְאָרְתָּנוּ, הַמְּלֶאכֶה הַנּוֹצֵב עַל רֵאשׁ הָרֶךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר

לְפָנֵי הַמַּחְנֶה, מוֹרָה הָרֶךְ וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת

מוֹרְנוּ וּמְאוּרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאֵי וּבַעַל הַ'מְנַחֵת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְּלוֹנוּ בְּצַל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֶדוֹן

י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמַתוֹ הַקְּדוּשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לימות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
יוסף פריעדמאן

וזוגתו
חי' שיינדל

וילדיהם
אסתר, אהרן, רבקה, מרים,
פייגא, נחמן שמעון, דוד.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו לרוות
רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

“א טאטע דארף זיך אָנגרייטן צום שַׁבַּת
טיש אַ מַעֲשֵׂה פּוֹן אַ צַדִּיק. אײַך טראַכט
שוין יעדן דאַנערשטאָג און פֿרייטאָג
וועלכע מַעֲשֵׂה אײַך וועל דערצײלן די
וואָך ביים שַׁבַּת טיש; מען מוז דערצײלן
מַעֲשׂוֹת פּוֹן צַדִּיקִים, דאס פֿלאַמט אויף
די הערצער פון קינדער.”

“יעדן טאָג אײַדער דו גײסט אַרײַן
אין פֿתּוּחַ, מאַך הַתְּבוּדוֹת, פֿעט דעם
אײַבערשטן אויף יעדן קינד אײַן מינוט.”

“יעדעס קינד מוז באַקומען פּוֹנעם מַחֲנֵךְ
און לערערין אַ גוט וואָרט, מען זאל
אויפבויען און אויפֿהײַבן יעדעס קינד.
אַלע קינדער זאלן באַקומען דעם זעלבן
’גוט מאַרגן’, דעם זעלבן ’שִׁמְיִכָּל’ און
דעם זעלבן ’מַתָּנָה’.”

